

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Matouš 3:13-17 ¹³Tedy Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby byl od něho pokřtěn. ¹⁴Ale Jan se mu v tom snažil zabránit a říkal: “Já bych měl [potřeboval] být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?” ¹⁵Ježíš mu odpověděl: “Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.” On ho tedy nechal. ¹⁶Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se [mu] nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. ¹⁷A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: “Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.”

When Jesus came to be baptized, John recognized in Him a purity of character that he had never before perceived in any man. The very atmosphere of His presence was holy and awe-inspiring. Among the multitudes that had gathered about him at the Jordan, John had heard dark tales of crime, and had met souls bowed down with the burden of myriad sins; but never had he come in contact with a human being from whom there breathed an influence so divine. All this was in harmony with what had been revealed to John regarding the Messiah. Yet he shrank from granting the request of Jesus. How could he, a sinner, baptize the Sinless One? And why should He who needed no repentance submit to a rite that was a confession of guilt to be washed away? ... DA 110.1

DA – Touha věků 110.1 Když Ježíš přišel, aby se nechal pokřtít, Jan v Něm rozpoznal čistotu charakteru, kterou nikdy předtím u žádného člověka nepoznal. Ježíš vzbuzoval úctu a vyzařovala z Něj svatost. Mezi zástupy u Jordánu slýchal Křtitel o hrozných zločinech a setkával se s lidmi zatíženými mnoha hříchy. Nikdy však neviděl člověka, z něhož by vyzařovalo božství. Vše bylo v souladu s tím, co bylo Janovi o Mesiáši zjeveno. Přesto se Ježíšově žádosti zdráhal vyhovět. Jak může on, hříšník, pokřtít Bezhříšného? A proč by se měl Ten, který nepotřeboval žádné pokání, podrobovat obřadu, který je spojen s vyznáním viny a očištěním? ... (srv. TV 64.4)

... Jesus did not receive baptism as a confession of guilt on His own account. He identified Himself with sinners, taking the steps that we are to take, and doing the work that we must do. His life of suffering and patient endurance after His baptism was also an example to us. DA 111.2

DA – Touha věků 111.2 ... Ježíš nepřijal křest jako vyznání své vlastní viny. Ztotožnil se s hříšníky, šel cestou, kterou máme jít my a dělal to, co máme dělat my. Je nám příkladem i v tom, že po křtu trpělivě snášel veškeré utrpení, které s sebou život přinášel. (srv. TV 65.1)

Upon coming up out of the water, Jesus bowed in prayer on the river bank. A new and important era was opening before Him. He was now, upon a wider stage, entering on the conflict of His life. Though He was the Prince of Peace, His coming must be as the unsheathing of a sword. The kingdom He had come to establish was the opposite of that which the Jews desired. He who was the foundation of the ritual and economy of Israel would be looked upon as its enemy and destroyer. He who had proclaimed the law upon Sinai would be condemned as a transgressor. He who had come to break the power of Satan would be denounced as Beelzebub. No one upon earth had understood Him, and during His ministry He must still walk alone. Throughout His life His mother and His brothers did not comprehend His mission. Even His disciples did not understand Him. He had dwelt in eternal light, as one with God, but His life on earth must be spent in solitude. DA 111.3

DA – Touha věků 111.3 Když vystoupil z vody na břeh, sklonil se k modlitbě. Začínalo nové, velmi důležité období Jeho života. Otvíralo se před Ním širší pole působnosti a čekal Ho velký životní boj. Byl knížetem pokoje, Jeho příchod však bude jako tasení meče. Království, které přinášel, bylo úplně

jiné, než si Židé přáli. Ježíš byl základem celého obřadního systému i společensko-ekonomického uspořádání Izraele, a přesto se na Něho Židé budou dívat jako na nepřítele a rozvraceče. Kristus, který vyhlásil zákon na Sínaji, bude odsouzen jako zločinec. Ten, který přišel zlomit moc satana, bude lidmi označen za Belzebuba. Nikdo na zemi Ho nepochopí a po celou dobu své služby bude muset zůstat sám. Ani matka a bratři za Jeho života neporozuměli Jeho poslání. Dokonce ani Jeho učedníci Ho nepochopili. Přebýval ve věčném světle, byl jedno s Bohem, ale život na zemi bude muset prožít osamocen. (srv. TV 65.2)

As one with us, He must bear the burden of our guilt and woe. The Sinless One must feel the shame of sin. The peace lover must dwell with strife, the truth must abide with falsehood, purity with vileness. Every sin, every discord, every defiling lust that transgression had brought, was torture to His spirit. DA 111.4

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhršíšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

Alone He must tread the path; alone He must bear the burden. Upon Him who had laid off His glory and accepted the weakness of humanity the redemption of the world must rest. He saw and felt it all, but His purpose remained steadfast. Upon His arm depended the salvation of the fallen race, and He reached out His hand to grasp the hand of Omnipotent Love. DA 111.5

DA – Touha věků 111.5 Sám si bude muset vyšlapat cestu, sám nést břemeno. Spása celého světa závisí na Tom, který se vzdal své slávy a přijal slabost člověka. Kristus si to vše uvědomoval, ale na Jeho pevném odhodlání to nic nezměnilo. Záchrana padlého lidstva závisela na Něm, proto se pevně chopil ruky Všemocné lásky. (srv. TV 65.4)

The Saviour's glance seems to penetrate heaven as He pours out His soul in prayer. Well He knows how sin has hardened the hearts of men, and how difficult it will be for them to discern His mission, and accept the gift of salvation. He pleads with the Father for power to overcome their unbelief, to break the fetters with which Satan has enthralled them, and in their behalf to conquer the destroyer. He asks for the witness that God accepts humanity in the person of His Son. DA 111.6

DA – Touha věků 111.6 Když Spasitel vylévá Otcí své nitro na modlitbě, Jeho pohled jako by pronikal nebesy. Dobře ví, jak hřích zatvrdil lidská srdce a jak těžké pro ně bude pochopit Jeho poslání a přijmout dar spasení. Prosí Otce o sílu, aby mohl překonat jejich nedůvěru, přetrhat pouta, kterými je satan svázal, a přemoci nepřítele v jejich prospěch. Prosí o důkaz toho, že Bůh přijímá lidstvo v osobě svého Syna. (srv. TV 65.5)

Never before have the angels listened to such a prayer. They are eager to bear to their loved Commander a message of assurance and comfort. But no; the Father Himself will answer the petition of His Son. Direct from the throne issue the beams of His glory. The heavens are opened, and upon the Saviour's head descends a dovelike form of purest light, —fit emblem of Him, the meek and lowly One. DA 112.1

DA – Touha věků 112.1 Takovou modlitbu andělé nikdy předtím neslyšeli. Chtěli by okamžitě sestoupit a přinést svému milovanému Veliteli poselství ujištění a povzbuzení. Ale Otec odpoví na prosbu svého Syna sám. Přímou z trůnu vysílá paprsky své slávy. Nebesa se otevírají a na Spasitelovu hlavu se snáší jasné světlo v podobě holubice, která je výstižným symbolem tichého a pokorného Ježíše. (srv. TV 65.6)

Of the vast throng at the Jordan, few except John discerned the heavenly vision. Yet the solemnity of the divine Presence rested upon the assembly. The people stood silently gazing upon Christ. His form was bathed in the light that ever surrounds the throne of God. His upturned face was glorified as they had never before seen the face of man. From the open heavens a voice was heard saying, "This is My beloved Son, in whom I am well pleased." DA 112.2

DA – Touha věků 112.2 Kromě Jana postřehlo nebeské zjevení jen několik lidí z obrovského zástupu, který se u Jordánu sešel. Sláva Boží přítomnosti však spočinula na všech shromážděných. Lidé tiše stáli a upřeně hleděli na Krista. Byl zaplaven světlem, které od nepaměti obklopuje Boží trůn. Jeho tvář obrácená k nebi zářila takovou vznešeností, s jakou se u člověka ještě nikdy předtím nesetkali. Z otevřeného nebe zazněl hlas: **Lukáš 3,22** "Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení." (srv. TV 65.7)

These words of confirmation were given to inspire faith in those who witnessed the scene, and to strengthen the Saviour for His mission. Notwithstanding that the sins of a guilty world were laid upon Christ, notwithstanding the humiliation of taking upon Himself our fallen nature, the voice from heaven declared Him to be the Son of the Eternal. DA 112.3

DA – Touha věků 112.3 Tato slova povzbuzení měla probudit víru v lidech, kteří celou událost sledovali, a zároveň posílit Spasitele v Jeho poslání. Přestože na Krista byly vloženy hříchy celého světa, přestože se ponížil a vzal na sebe naši padlou přirozenost, hlas z nebe o Něm prohlásil, že je Synem Věčného. (srv. TV 66.1)

John had been deeply moved as he saw Jesus bowed as a suppliant, pleading with tears for the approval of the Father. As the glory of God encircled Him, and the voice from heaven was heard, John recognized the token which God had promised. He knew that it was the world's Redeemer whom he had baptized. The Holy Spirit rested upon him, and with outstretched hand pointing to Jesus, he cried, "Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world." DA 112.4

DA – Touha věků 112.4 Když Jan viděl Ježíše, jak se pokorně sklání a se slzami v očích prosí Otce, aby se k němu přiznal, byl hluboce dojat. Z nebe se ozval hlas, Ježíše obestřela Boží sláva a Jan pochopil, že Bohem zaslíbené znamení se naplnilo. Uvědomil si, že pokřtil Vykupitele světa. Sestoupil na něho Duch svatý, Jan ukázal na Ježíše a zvolal: **Jan 1,29** "Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa." (srv. TV 66.2)

At the Saviour's baptism, Satan was among the witnesses. He saw the Father's glory overshadowing His Son. He heard the voice of Jehovah testifying to the divinity of Jesus. Ever since Adam's sin, the human race had been cut off from direct communion with God; the intercourse between heaven and earth had been through Christ; but now that Jesus had come "in the likeness of sinful flesh" (Romans 8:3), the Father Himself spoke. He had before communicated with humanity through Christ; now He communicated with humanity in Christ. Satan had hoped that God's abhorrence of evil would bring an eternal separation between heaven and earth. But now it was manifest that the connection between God and man had been restored. DA 116.2

DA – Touha věků 116.2 Mezi svědky Spasitelova křtu byl také satan. Viděl, jak Otcova sláva sestoupila na Syna. Slyšel Jehovův hlas, který potvrdil Ježíšovo božství. Od chvíle, kdy Adam zhřešil, bylo lidstvo připraveno o přímé spojení s Bohem. Společenství mezi nebem a zemí bylo možné jen prostřednictvím Krista. Nyní však, když Ježíš přišel "v podobnosti těla hříchu" (**Římanům 8,3**), promluvil sám Otec. Dříve hovořil s lidmi prostřednictvím Krista, nyní k nim promluvil v Kristu. Satan doufal, že zlo je Bohu natolik

odporné, že nebe a země zůstanou navždy odloučeny. Nyní však bylo zjevné, že spojení mezi Bohem a člověkem bylo obnoveno. (srv. TV 69.3)

Satan saw that he must either conquer or be conquered. The issues of the conflict involved too much to be entrusted to his confederate angels. He must personally conduct the warfare. All the energies of apostasy were rallied against the Son of God. Christ was made the mark of every weapon of hell. DA 116.3

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když nezvítězí on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)